

Un himne mut a "España"

CONCULCACIONS (88)

L'himne espanyol és mut com els ànecs geniüts. No diu ni piu. Calla, està privat d'interpretació verbal i sona una música que igualment podria dir allò, d'un gat dalt d'una canya o coses semblants, lluny de les retòriques que poden motivar els seus seguidors, sempre tan altius i encarcerats. Però no, sols sona una musiqueta de qualitat propera a la vulgaritat, sense paraules, interpretada a boca closa i com a màxim seguint la melodia que acompanya el seu nyigo-nyigo.

Pot ser que sigui el resultat de la dificultat que suposa escollir uns conceptes histriònics d'un patriotisme vàlid per a tots els integrants d'aquest postís conglomerat i la manca evident d'homogeneïtat entre els diversos col·lectius integrats. Si aquesta és la raó que justifica que fins ara no existeixi una versió oral de l'himne espanyol, és fàcil reconèixer que les circumstàncies no han canviat i que l'inconvenient els continua mostrant la seva impertinència. Fa temps que volen arreglar el bunyolet, però fins ara no han trobat una fórmula resolutiva.

Es previsible que la dificultat romandrà mentre les nacions que discrepem d'Espanya, ens mantinguem fidels a la nostra identitat i essència, distants dels fervors patris espanyols.

Per tant serà curiós veure com resolen tot aquest embolic. El més probable és que recorrin a una sèrie de tòpics propers a un enrajolat macarrònic, que prescindint de les al·lusions a les nacions no castellanès, ni a la prolífera sembra dels conflictes històrics que s'han succeït, s'escriguin uns versots completament híbrids incapaços d'atraure la implicació dels espanyolistes més aferrissats, cosa que pot generar immediatament controvèrsies entre ells mateixos, fins al punt de promoure un espectacle prou insòlit i en certa manera gratificant pels observadors perifèrics.

Tot el que he dit fins ara no deixa de ser el resultat d'una imaginació més o menys creativa i que més encertada o no, crec que no diferirà gaire de la realitat que es pot produir.

És curiós que aquesta Espanya tan compacte i sòlida que volen aparentar, estigui llastrada per una deficiència de naturalesa certament ridícula i que encara ens pot sorprendre amb una certa comicitat digne de ser parodiada.

Salvador Cot, parlant del tema a l'AVUI d'avui, fa esment de la dificultat de rima amb la paraula Espanya, i cita: "*extraña, montaña, alimaña, patraña, legaña*" i certament són paraules més aviat poc prestigioses o poc adients per exaltar les qualitats d'un país que vol presentar-se al món com un ens espectacularment triomfador. Vull aportar-hi el meu granet de sorra i els puc suggerir "*caña, maña, coña, ñoña, engaña, roña*,

escoña, estaña, calaña, espadaña, telaraña,” i veig que tampoc milloraria massa els continguts en favor d'això que ens volen fer creure que és Espanya. Llàstima que ni en català ni castellà, existeix el femení de la paraula bony. Pot ser que de bonyiga o buina se'n pogués derivar “*boña*”? Si me'n sentís capaç, escriuria uns “Pastorets” grotescs i burlescos parodiant el tema. Hauran de furgar en el seu bagul de la ciència poètica per fer aflorar un Quevedo himnògraf.

Claudi Romeu, 8 d'octubre del 07